

SÄDESHARPA, f. 1. Rissel, till sädens rensning.

SÄDESJORD, f. sing. Jord, som brukas till sädesodling.

SÄDESKORN, n. 3. 1) Frö ell. korn af något sädesslag. — 2) (i sing. kollektivt) Säd, som förvaras till såning.

SÄDESKRÅKA, f. 1. Fågel af Kråkslägdet, svart med vacker violett eller purpurglans; lever af frön, m. m. *Corvus frugilegus*.

SÄDESKÄRL, n. 3. (anat.) Kärl för sädesvätska.

SÄDESLADA, f. 1. Lada, hvari skuren säd inbergas och förvaras till tröskning.

SÄDESLAND, n. 3. Säges om ett land, med afseende på dess förmåga att framalstra säd. *Godt s.*

SÄDESLASS, n. 3. Lass med skuren säd, som inköres.

SÄDESMAN, m. 3. pl. — *män*. En, som sår.

SÄDESMASK, m. 2. Larven af Sädesflyet, som finnes i sädesmagasin.

SÄDESMÅNAD, m. 3. Månad, då såning verkställes.

SÄDESMÅTT, n. 3. Mått eller målkärl för uppgränning af säd.

SÄDESORT, m. 3. Ort med afseende på dess förmåga att framalstra säd. *Godt s.*

SÄDESVARN, f. 2. Qvarn, der säd förmales.

SÄDESRISSEL, n. 3. Se *Sädesharpa*.

SÄDESRÅG, m. sing. Se *Utsädesråg*.

SÄDESSKYL, m. 2. Se *Skyl*.

SÄDESSLAG, n. 3. Särskilt slag af sädesväxter. *Råg, hvete, korn, hafre äro olika s.*

SÄDESTRÅNG, m. 2. (anat.) Strängartad förbindning af de kärl och nerver, som leda till testiklarna.

SÄDESTIONDE, m. sing. Tionde af åkerns afkastning.

SÄDESTJUGA, f. 1. Tjuga, som begagnas vid sädesbergning.

SÄDESTUNNA, f. 1. Tunna spannmål.

SÄDESVAGN, m. 2. Vagn, hvarpå skuren säd inköres.

SÄDESVANNA, f. 1. Se *Vanna*.

SÄDESVIFVEL, m. 2. pl. — *vifflar*. Insekt af Skalbaggarna, stor som en myra och svartbrun, hvars larv är den så kallade svarta Kornmasken. *Curculio granarius*.

SÄDESVIND, m. 2. Vind, der spannmål förvaras.

SÄDESVÄTSKA, f. 1. Befruktande vätska hos mannen eller hos djurhanar.

SÄDESVÄXT, f. 3. Sådan växt, hvars frön begagnas eller kunna begagnas till beredning af bröd.

SÄDESAKER, m. 2. pl. — *åkrar*. 1) Åker, besädd med säd. — 2) Åker, hvarpå säd odlas.

SÄDESÅR, n. 3. 1) År, då en åker är i säde. — 2) År, med afseende på sädesskördens godhet. *Godt, dåligt s.*

SÄDESÄRLA, f. 1. Fågel af Ärlornas släkte, $7\frac{1}{2}$ tum lång, med askgrå rygg. *Motacilla alba*. Har sitt namn deraf, att, innan hon hvarje år inflyttat och efter det hon utflyttat, är det ej nyttigt att plöja. Kallas äfv. Ringärla.

SÄDEFLYTNING, f. 2. Ofrivillig flytning af sädesvätskan. — *Syn*. Pollution.

SÄDGÅS, se *Sädesgås*.

SÄF, säv, m. sing. Ett släkte af gräsväxterna, i vatten. *Scirpus*. I allmänhet menas dermed

arten *Knappsäf*, *S. palustris*, som brukas till tak-täckning och mattor. — *Ss. S-matta*.

SÄFFE, m. sing. eller

SÄFFEROT, f. 3. pl. — *rötter*. Örtslägdet *Athamanta*.

SÄFKORG, m. 2. Korg, flätad af säf.

SÄFLIG, sävligg, a. 2. (af isl. *Sef*, lugn) Af ett stilla och fredligt lynne.

SÄFLIGHET, f. 3. Stilla och fredligt lynne.

SÄFLIGT, adv. På ett säfligt sätt, med säflighet.

SÄFSPARF, m. 2. pl. — *sparfvar*. Fågel af Sparfslägdet. *Emberiza Schoeniclus*.

SÄFSÅNGARE, m. 3. Sångfågeln *Sylvia Schoenobæus*.

SÄFVELIG, m. fl., se *Säftig*, &c.

SÄFVENBOM, m. 2. Ett sydeuropeiskt barrträd med stark lukt och begagnadt i farmacien. *Juniperus sabina*.

SÄGA, sä'ga (uttalas i dagligt tal: sä'ja), v. a. 2. Impf. *Sade*. Sup. *Sagt*. Part. pass. *Sagd*. 1) Med ord yttra. *S. en något. S. ett par ord åt, till någon. S. något om en person. Hvad säger ni om det? Han sade icke ett ord om den saken. S. sanningen. Han tordes ej s. ett ord. Säg det icke för någon människa. Som han säger, få vi snart regn. Jag har hört sägas, att... Man säger, det säges, att... Han säges vara död. Förlusten säges vara betydlig. Han säger sig vara rik. Han säger sig icke mera behöfva det. De hafva mycket att s. om henne. Derom, deröfver vore mycket att s. Hvad har han att s.? Som sagdt är. Jag sade blott så, utan egentlig mening. S. någon god morgon, helsa god morgon på någon. Säg oss namnet, nämn &c. Jag vill dermed s., att... jag menar dermed, att... Låt mig ej s. det flera gånger, nödga mig ej att upprepa det. Låt det vara er sagdt, rätta er derefter. S. ell. låta säga sig ute, låta säga besökande, att man ej är hemma. Låta s. sig, rätta sig efter hvad man säger, efter varningar, föreställningar o. s. v.; äfv. taga skäl. *Vare sagdt*, må så vara; det är afgjordt. *Är det derföre sagdt, att...?* följer deraf, att...? *Om jag så får s.*, uttrycka mig. *Så att s.*, ell. *så till sägandes*, ell. *att jag så må s.*, för att så uttrycka mig. *Hvad var det, jag nu ville s.?* säges, då man söker erinra sig något, som man ämnat säga, men under talets gång genom något afbrott kommit att förglömma. *Jag mätte s.*, att..., jag måste tillstå, att... *Jag mätte s.!* (tonvigt på *mätte*) uttrycker ett slags hån, förakt, spetsk förundran, o. s. v. *Nå, jag säger ell. Jag mätte s.!* uttrycker i allmänhet förundran, öfverraskning, beundran, o. s. v. I samma mening säges äfven: *Det mätte jag s.!* *Jag kan inte s.*, icke just mycket, det går an. *Ni säger något*, hvad ni nu sagt, förtjenar uppmärksamhet. (Pop. o. fam.) *Hvad säger ni?* ell. *Nej, säg!* uttrycker hög grad af öfverraskning, förundran vid åhörandet af en nyhet, o. s. v. *Säg det!* *Må s. det!* yttras, då man hör något omtalas, som väcker förundran, öfverraskning, o. s. v. *Det säger sig sjelft*, förstås af sig sjelft. — *S. af sig*, se *Afsäga sig*. *S. efter, emot, fram, förut*, se *Efter-säga*, &c. *Hvad har ni deremot att s.?* att invända? *S. frå'n sig*, se *Fränsäga sig*. *S. om*, se *Omsäga*. *Säg om det*, om ni törs, säg det ännu en gång &c. *S. på*, anmärka emot, klandra, t. ex.: *Folket har mycket att s. på honom. S. till, åt*, se *Tillsäga*. *Säg till*, när du är*